

MIRCEA BÂRSILĂ

Crevasă

Am fost învins: am șaptezeci de ani.
Și-o lacrimă cerându-mi să-i cumpăr, zilnic, merinde.
De-acum, rugina este și regina mea:
o regină al cărei trup – încă tânăr – nu o mai cuprinde.

Și alegoricul vis pe care-l beau tot mai des,
de când sufletu' - mi se mai ține doar în câteva fire de ață:
se face că ies dintr-o apă, cu o lebădă rănită, în brațe,
și ea mă izbește, speriată, cu aripile albe și mari peste față.

Copil, mă ispitea enigma șanțului subțire
unde apune limba unui briceag. Și din care și răsare!
De nu s-ar îngusta prea repede – și la fel de mult! – și crevasa
dintre mine – cel ce sunt – și viața mea următoare...

Mă săcăie tot mai clar tristețea unor cuvinte
destrămate, treptat, în silabe liliachii –
și nu mai știu unde voi fi pus magnetul
ce mă ținea, cusut de el, în oastea celor vii.

Incantații

Tot mai obosită linia – o linie, desigur, albă –
învățată să se țină peste tot după mine.
Sub acoperișul de iarbă verde al lumii
este, cum într-un album, de frumos și de bine.

Copil, voiam să pot să fac o tăietură,
cu briceagul meu în formă de pește de baltă,

în nesfârșita catifea a cerului albastru,
spre a vedea ce poate fi: în partea cealaltă!

Urechea ta, urzică, mai aude bărboasele joi mărite
rostind incantații prin poduri de case bătrâne?
Brândușă, dragă brândușă târzie, tu ce ai de spus
despre elegerile mele?: un jurnal, de fapt, în fărâme,

Și despre oculte ceasuri când mă simt căutat,
înspre miezul nopții și tot mai de aproape,
de recile priviri atinse de strabism ale grotelor
și ale fiarelor – îmblânzite cu biciul – din horoscoape.

Amiază

Închid ochii și mă prefac într-un păr sălbatic
ce huzurește, eroic, de la rădăcină la creștet,
într-un peisaj cu dâmburi și mușuroaie de cârțiță.
Negre furnici cu aripi
alergând, grăbite, în sus și în jos, printre crăpăturile
– dând una într-alta – ale armurii în care sunt îmbrăcat,
iar jur-împrejur, în cele patru zări, doar liniște,
căldură
și miriști de grâu, de orz și de secară,
de cânepă, de in și de lucernă, liniște și căldură,
liniște și căldură,
sub albastrele întinderi suprapuse ale bolții cerești.
Sunt plin de crăpături și de furnici.
Un arbore cu frunzele îndreptate spre sud
și ramurile
– mai tinere decât frunzele – înspre miazănoapte.

Simbolice muștrări

Simt cum se apropie sfârșitul,
iar frica
de noul și cel din urmă început
este tot mai vitregă.

O aud ronțăind ca un șoarece
sub patul în care dorm:
aprinde lumina și nu văd nimic.
Dau la o parte patul
și scot parchetul de sub el: nimic!

În sfârșit, adorm,

iar dimineața, în jurul patului, la trezire,
câtiva lăstari de vișin
(cu frunzele ca niște aripioare de fluture):

niște simbolice muștrări, în mod sigur,
pentru vina de a simți „abia acum
ceea ce trebuia să simt
înainte de a mă naște”.

Această viață

Ca un golan care vrea să-mi fure banii
mă tot urmărește un gând apocrif, de o vreme.
Treptat, aversiunea față de eșecuri se mai subțiază.
O amintire din ce în ce mai sărată: copilăria.

Și tu, tinerețe, scârțâind ca o ușa rămasă într-o singură balama,
un cal ajuns, la o răscruce, o reptilă....
A coborî pe sub crengile unei păduri sacre
spre sumbra și imaginara împărăție...

Duminica trecută, niște polițiști încă tineri
au întrerupt slujba de la biserica de lângă piață.
O pasăre ale cărei cântec este cântat de altă pasăre
(și într-o altă versiune
decât cea știută...): această viață!

Un gând

M-aș spânzura de mine ca de-un pom uscat
ținut, de rădăcinile fidele, în picioare.
Cu sângele porcilor tăiați la Ignat
de mine însumi eu m-aș spânzurare.

De-ar fi și Dincolo izvoare și ninsori
și păsări cu îngăduință la traiul în perechi.
Și bălciuri și lumini de baluri, uneori,
și fete cu cercei de aur în urechi.

Un negru soare și din ce în ce mai mare
mă va despărți de mine, cel adevărat,
cum este despărțit – de sine – un izvor secăt,
iar sufletul va pribegi spre altă închisoare.

Un gând asemănător în felul său cu o știucă
tulburând apa în jurul ei când atacă.

Ia să dau o fugă la pândalnică de cârciumă
și să mă înveslesc, de s-o putea, cu o cinzeacă.

Iluminări

O creangă de cireș – sângele meu –
pe care se odihnește o pasăre călătoare...
Iluminări nu au decât sfinții
dar riscul acesta este, totuși, prea mare.

Acolo, în adânc, sub țărna de pe mine
și unde razele de soare nu au cum s-ajungă
o să mă simt, mai întâi, cu mult mai bine...
apoi, voi adormi pentru o vreme lungă,

Deplâns de păsări și de pomii tineri
de pietre și de puii mierlelor, din ouă,
de florile-nflorite într-o zi de vineri
și de urzicile-mbrăcate în rochiță nouă.

Ce frumoase femei sub limba – de erete – a acestui oraș!
Și cometele uitate-n ferestre. Și canarii din colivii.
De s-ar putea să fiu, în fastuoasa clipă, stins,
în felul unei lămpi...: când, iar, s-a luminat de zi !...

Iluminări nu au decât sfinții.
În rest, doar iluzii, prevestiri și aduceri aminte.
Niște întrupări – și fluturii de noapte și gândacii –
Ale tristeții celor încuiați în morminte.

(din volumul *Strigătul din oglindă*, în curs de apariție
la Editura Limes)

